

Братя Грим

Ботуши от биволска кожа

Имало едно време един войник, който нищо не умеел да прави – само скитал и просел милостиня от добри люде. Носел старо наметало и ботуши за езда, направени от биволска кожа.

Един ден той вървял през полето и накрая стигнал до една гора. Не знаел къде се намира, но видял, че върху дънера на едно отсечено дърво седи ловец, облечен с хубави дрехи.

Войникът му подал ръка, седнал на тревата до него и протегнал краката си.

– Както виждам, имаш красиви ботуши и даже са лъснати – рекъл той на ловеца. – Но ако трябваше да скиташ като мене, нямаше да изкарат дълго. Виж моите: от биволска кожа са и ги нося вече дълго време, но пак не се късат.

След малко войникът станал и казал:

– Не мога да седя повече, защото съм много гладен. Ами на къде си тръгнал ти, побратиме, с тези лъскави ботуши?

– Сам не зная – отвърнал ловецът, – загубих се в гората.

– Така стана и с мене – рекъл войникът: – ние си приличаме като два стръка иглика. Хайде тогава да вървим заедно и да търсим пътя.

Ловецът се усмихнал и двамата тръгнали заедно. Вървели докато се стъмнило.

– Сега няма да можем да излезем от гората – рекъл войникът – но в далечината блещука светлинка. Сигурно ще намерим нещо за ядене.

Тръгнали към светлината и стигнали до една каменна къща. Почукали на вратата и една стара жена им отворила.

– Търсим място да пренощуваме – рекъл, войникът – малко храна, защото стомахът ми е празен като стара раница.

– Тук не можете да останете – отвърнала старицата, – тази къща е разбойническа и най-разумно ще бъде да си отидете, докато не са се върнали разбойниците. Заварят ли ви тук, с вас е свършено.

– Не вярвам да е чак толкова опасно – отвърнал войникът. – От два дни не съм ял нищичко и все едно ми е дали ще загина тук или ще умра от глад в гората. Ще вляза.

Ловецът не искал да го последва, но войникът го дръпнал за ръката и го повлякъл със себе си.

– Ела, побратиме, няма веднага да ни хванат за гушата.

Старицата се съжалила над тях и рекла:

– Сгушете се зад печката. Ако оставят нещо от яденето след като заспят, ще ви го дам.

Едва се наместили в ъгъла, в стаята се втурнали дванадесет

разбойници, насядали шумно около масата и поискали да ядат. Старицата донесла голям къс печено месо и разбойниците бързо го изяли.

Войникът усетил миризмата на печеното и рекъл на ловеца:

– Не мога да издържам повече, ще седна на масата и ще ям с тях.

– Ще погубиш и себе си, и мене – рекъл ловецът и го хванал за ръката.

Тогава войникът започнал да кашля силно. Чули разбойниците, захвърлили ножовете и вилиците, скочили от местата си и открили двамата зад печката.

– Аха – викнали те, – в ъгъла ли сте се скрили!

Какво търсите тук? Изпратиха ви да ни шпионирате ли? Почакайте, ще ви научим да летите, увиснали на сух клон.

– Дръжте се малко по-любезно – казал войникът. – Аз съм гладен; дайте ми най-напред да хапна нещо, после можете да правите с мене, каквото искате.

Слисали се разбойниците, а главатарят им казал:

– Както виждам, не си от страхливите. Добре, ще ти дадем да ядеш, но след това ще умреш.

– Лесна работа – отвърнал войникът, седнал до масата и почнал да си реже големи късове от печеното месо. – Ела и яж, побратиме с лъскавите ботуши – викнал той на ловеца, – ти сигурно не си по-малко гладен от мене, а по-вкусно печено няма да видиш никога.

Но ловецът не искал да яде.

Разбойниците гледали удивени войника и рекли:

– Този човек от нищо не го е страх.

После войникът рекъл:

– Яденето беше хубаво, дайте сега и хубаво вино!

Главатарят бил вече в добро настроение, не се разсърдил и викнал на старицата:

– Донеси една бутилка с вино от мазето, и то от най-хубавото!

Войникът отворил бутилката и приближил до ловеца.

– Внимавай, че ще видиш звезди по пладне! Сега ще вдигна наздравца за цялата тази сбирщина.

После завъртял бутилката над главите на разбойниците и викнал:

– Да живеете всички, но си отворете устата и си вдигнете дясната ръка!

И пил до насита.

В това време всички разбойници останали неподвижни на местата си, като вкаменени, отворили уста и вдигнали дясната си ръка. Но

ловецът казал на войника:

– Сигурно знаеш и други фокуси, но по-добре ще бъде да си вървим.

– Не, побратиме, толкова рано няма да се махнем оттук. Победихме врага и сега трябва да приберем плячката. Те седят здраво на местата си, зяпнали са от изненада и няма да мръднат, докато не им разреша аз. Ела, яж и пий!

Войникът накарал старицата да донесе още една бутилка от най-хубавото вино и не станал от масата, докато не се наял така, че три дни да бъде сит. Започнало да се зазорява и той рекъл:

– Време е вече да си тръгваме. И за да не се лутаме много, старица-та ще ни покаже най-прекия път към града.

Като стигнали в града, той отишъл при старите си другари и им рекъл:

– Открих в гората едно място, пълно с разбойници. Елате с мене да ги унищожим.

Повел ги войникът, но извикал и ловеца:

– Ела с мене и ще видиш как ще ги заловим!

Когато стигнали къщата на разбойниците, войникът строил отряда в кръг около тях, взел бутилката, отпил една глътка, завъртял я над главите им и викнал:

– Да живеете всички!

Те се размърдали, но докато разберат какво става, били повалени на земята с вързани ръце и крака. После войникът заповядал да ги хвърлят като чували в една кола и рекъл:

– Закарайте ги направо в затвора.

Но ловецът повикал един от отряда настрана и му поръчал нещо.

– Побратиме с лъскавите ботуши – рекъл войникът, – ние победихме разбойниците, нахранихме се добре и сега можем спокойно да си вървим.

Когато приближили града, войникът видял, че през градската порта влизат много хора, които се радвали и размахвали зелени вейки над главите си. После видял, че към тях се приближават и царските телохранители.

– Какво ли значи това? – попитал той ловеца изумен.

– Не знаеш ли – отвърнал ловецът, – че царят дълго време не е бил в царството? Днес той се завръща и всички излизат да го посрещнат.

– Но къде е царят, аз не го виждам – попитал войникът.

– Ето го – отвърнал ловецът. – Аз съм царят и известих за

пристигането си.

После разкопчал ловджийската си дреха и под нея блеснала царска одежда. Войникът се уплашил, паднал на колене и го помолил за прошка, че се отнасял с него като с равен.

Ала царят му подал ръка и рекъл:

– Ти си доблестен войник и ми спаси живота. Занапред няма да търпиш никакви лишения, защото аз ще се погрижа за тебе. И ако някой път ти се прияде хубаво печено месо, каквото яде в къщата на разбойниците, ела спокойно в дворцовата кухня. Но ако искаш да вдигаш наздравича за някого, първо ще искаш разрешение от мене.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2434>]